

Китоби Дониёл — Рақами чор

Шоқулоб

Jeff Pippenger

2023-11-27

Мо ба «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левизодда, боби бисту шаш, чунон ки дар китоби Дониёл муаррифӣ шудааст, мурочиат менамоем. Мо чунин мекунем, зеро яке аз хусусиятҳои набавии «ҳафт замон» ин аст, ки он «санги пешпо»-ро муаррифӣ мекунад, ки бинокорон рад карданд. Ман санги пешпоеро, ки дар Навиштаҳо муаррифӣ шудааст, ҳамчун ҳақиқате таъриф менамоем, ки метавон онро дид, аммо дида намешавад. Барои онҳое ки онро мебинанд, он гаронбаҳост; аммо барои онҳое ки онро намебинанд, он на танҳо чизест, ки бар он пешпо меҳӯранд, балки ҳамон сангест, ки онҳоро майда карда ба хока табдил медиҳад.

Вақте ки Масеҳ сангеро, ки меъмрон рад карда буданд, пеш овард, Ё нишон дод, ки санги гӯша «сар»-и гӯша хоҳад шуд. Паёми санги радшуда дар Навиштаҳо ҳамеша ба он марбут аст, ки Худо аз қавме, ки пештар аҳди Ё буданд, мегузарад, ва ҳамзамон Худо бо қавме, ки пештар қавми Худо набуданд, ба аҳд медарояд.

Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳаргиз дар Навиштаҳо нахондаед: санге, ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша гардид; ин аз ҷониби Худованд аст, ва дар назари мо аҷоиб мебошад? Бинобар ин ба шумо мегӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки меваҳои онро меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд; аммо бар ҳар кӣ он афтад, ўро кӯфта, чун губор хоҳад кард». Матто 21:42–44.

Аввалин «пешгӯии замонӣ», ки ғариштагони муқаддас Вилиям Миллерро ба он ҳидоят карданд, «ҳафт вақт»-и Ибодатномаи бисту шашум буд. Адвентизми Лоодикия раванди вайрон сохтани ҳақиқатҳои бунёдиро, ки Худованд ба василаи хизмати Миллер барпо карда буд, аз он оғоз намуд, ки худӣ нахустин кашфиёти Миллерро рад кард. Албатта, ҳар намунаи нубувватие, ки бунёди муқаддасро тасвир мекунад, тасвири Масеҳ аст, ки «Санг» мебошад; бинобар ин, рад кардани «ҳафт вақт» дар соли 1863 на танҳо оғози раванди рад намудани ҳақиқатҳои бунёдиро муайян месозад, балки он рад кардани Масеҳро низ ифода мекунад. Чунон ки дар шаҳодати Масеҳ дар бораи санги радшуда аст, Петрус низ муайян мекунад, ки яке аз пешгӯиҳои марбут ба санги бунёдӣ ин аст, ки он дар ниҳоят «сари кунҷ» хоҳад гардид.

Зеро ки дар Навиштаҳо низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги асосии гӯша, баргузида ва гаронбаҳо мегузорам; ва ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳеҷ гоҳ шарманда нахоҳад шуд». Пас, барои шумо, ки имон доред, Ё гаронбаҳост; аммо барои нофармонон, «он санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша гардид», ва «санги пешпо хӯрдан ва саҳраи васваса», яъне барои онҳое ки аз калом пешпо меҳӯранд, азбаски нофармонанд; ва ба ҳамин низ таъйин шуда буданд. Аммо шумо насли

баргузида, коҳиноти подшоҳона, миллати муқаддас, қавми хос ҳастед, то фазилатҳои Ёро эълон намоед, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ хондааст; шумо, ки пештар қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; ки пештар раҳм наёфта будед, вале ҳоло раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:6–8.

Санги таҳкурсии дар ибтидои Адвентизм, ба сари ғӯша табдил меёбад. Ишаё бо Масеҳ ва Петрус мувофиқ аст, ва Ишаё санги таҳкурсиро барои намояндагӣ қардани қавми аҳд истифода мебарад, ки аз онҳо мегузаранд ба хотири қавми нави аҳд. Дар шаҳодати худ ӯ гурӯҳро тасвир мекунад, ки бо марг аҳд бастаанд, ва ки дурӯғро пазируфтаанд. Дурӯғе ки онҳо қабул мекунад, ҳамон дурӯғест, ки Павлус онро ҳамчун оварандаи гумроҳии саҳт бар онҳое муайян мекунад, ки бо марг аҳд мебаранд, зеро онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд.

Пас, эй мардони истеҳзокунанда, ки бар ин қавме, ки дар Уршалим аст, ҳукмронӣ мекунад, каломи Худовандро бишнавед. Азбаски шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах созиш кардаем; ҳангоме ки тозиёнаи лабрес гузашта равад, ба мо нахоҳад расид; зеро ки дурӯғро паноҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро пинҳон кардаем», бинобар ин чунин мегӯяд Парвардигор Худо: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсии санге мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои ғӯша, таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро ба мисли ресмон, ва адолатро ба мисли шокул қарор хоҳам дод; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рӯфта мебарад, ва обҳо ҷойи пинҳонро фаро хоҳанд гирифт. Ва аҳди шумо бо марг бекор хоҳад шуд, ва созиши шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи лабрес гузашта равад, он гоҳ шумо зери пойи он кӯфта хоҳед шуд». Ишаё 28:14–18.

«ҳафт вақт» зери дуруғҳо пинҳон гардидааст, ва вақте ки Худо аз канори қавми аҳди пешини Худ мегузарад ва бо яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ба аҳд мебарояд, он санге ки пештар санги радшудаи ғӯша буд, боло хоҳад рафт, то «сар»-и ғӯша гардад. Барои онҳое ки ин ҳақиқатро мефаҳманд, он гаронбаҳост, ва барои онҳое ки намефаҳманд, он санге ки сари ғӯша мегардад, на танҳо онҳоро маҳв мекунад, балки ба таври маҷозӣ санги мазори онҳо низ мегардад.

Дар китоби Дониёл, дар боби ҳаштум ва ояти нуздаҳум, мо «интиҳои охирин»-и ғазабро меёбем, ва ба ҳамин васила маълум мегардад, ки ҳатман бояд «интиҳои аввал»-и ғазаб низ вучуд дошта бошад. Фосилаи замон аз соли 677 то м. то 22 октябри соли 1844 он давраеро ифода мекунад, ки дар он муқаддасгоҳ (ва лашкар) поймол карда мешуд. Аммо папагарӣ, мувофиқи Дониёл боби ёздаҳум ва ояти сию шашум, бояд то ба анҷом расидани ғазаб комёб мешуд. Агар интиҳои ғазаб дар боби ҳаштум анҷоми як давраи вақтро ифода кунад, пас интиҳои ғазаб дар боби ёздаҳум низ анҷоми як давраи вақтро ифода менамояд. Ин аст он чи Китоби Муқаддас ошкоро таълим медиҳад, ҳарчанд ин ҳақиқат бо дурӯғҳои онҳое пӯшонидашудааст, ки бо марг аҳд бастаанд.

Анҷоми ҳар ду ҳашм рамзи поёни як давраи айни замон аст, зеро ҳар ду иҷрои ҳамон як лаънати ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагӣ, асорат ва ғулумӣ буданд. Салтанати шимолӣ нахуст парокандагӣ, асорат ва ғулумии «ҳафт замон»-ро аз сар гузаронд, вақте ки

дар соли 723 то милод подшоҳи Ошур онҳоро асир гирифт. Салтанати ҷанубӣ низ дар соли 677 то милод ба ҳамон сарнавишт гирифтор шуд. Ирмиё ин ҳақиқатро тасдиқ мекунад.

Исроил гӯсфанди парокандаест; шерон ўро рондаанд: аввал подшоҳи Ашшур ўро фуру бурд; ва охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳояшро шикаст. Ирмиё 50:17.

Ирмиё доварии тадриҷиро нишон медиҳад. Ашшуриён салтанати шимолиро дар соли 723 то милод аз миён мебаранд, сипас Манашшоро дар соли 677 то милод ба Бобил, пойтахти худ, мебаранд. Баъд Набукаднесар Еҳўёқимро мебарад, ва ҳамин тавр оғози ҳафтод соли асириро дар соли 606 то милод муайян месозад. Сипас Набукаднесар Сидқиёро мебарад ва Ерусалимро дар соли 586 то милод хароб мекунад.

Ба подшоҳии ҷанубӣ хушдор дода шуда буд, ки агар онҳо дар исёни худ идома диҳанд, ба ҳамон сарнавиште дучор хоҳанд шуд, ки бар подшоҳии шимолӣ омад. Доварии подшоҳии шимолӣ бар подшоҳии ҷанубӣ низ ба иҷро мерасид, ва рамзи он доварӣ хатте буд, ки мебоист бар Яҳудо кашида шавад. Дар шаҳодати Ишаё он танҳо «хат» буд, аммо дар порчаи зерин «хат» — «хати Сомария» аст.

Бинобар ин, чунин мегӯяд Парвардигор Худои Исроил: инак, Ман бар Ерусалим ва Яҳудо чунин бадӣ меоварам, ки ҳар кӣ онро бишнавад, ҳар ду гӯшаш чингилад. Ва Ман бар Ерусалим ченаки Сомария ва шоқули хонадони Аҳъобро мекашам; ва Ерусалимро чунон пок мекунам, ки одам табакеро пок мекунад, онро пок карда, чаппа мегардонад. Ва бақияи мероси Худро тарк намуда, онҳоро ба дасти душманонашон месупорам; ва онҳо барои ҳамаи душманонашон ғанимат ва тороч хоҳанд шуд; зеро онҳо он чиро, ки дар назари Ман бад буд, ба ҷо оварданд ва Маро ба ҳашм оварданд, аз рӯзе ки падаронашон аз Миср берун омаданд, то ба имрӯз. 4 Подшоҳон 21:12–15.

Дар оятҳое, ки ҳоло иқтибос шуданд, ду ибораи нубувватӣ мавҷуд аст, ки бояд баррасӣ шаванд. Аввалин хориш ё чунбиши гӯшхост, ва дигаре шоқул аст. Дар ин оятҳо ресмони Сомария низ ҳамчун шоқули хонаи Аҳъоб муайян карда мешавад. Ресмон ва шоқул абзорҳои доварӣ мебошанд, ки дар раванди биносозӣ истифода мешаванд. Дар ин оятҳо онҳо нишон медиҳанд, ки ҳамон доварие, ки бар зидди салтанати шимолӣ, ки ба сурати Сомария ва хонаи Аҳъоб муаррифӣ шудааст, иҷро гардид, бар Яҳудо ва Уршалим низ оварда хоҳад шуд. Вақте ки ин огоҳӣ эълон гардид, салтанати шимолии Исроил аллакай мавриди ҳамла қарор гирифта, фатҳ шуда, вайрон гардида ва ба асорат бурда шуда буд. Паёми доварии Худо дар гӯшҳои онҳое, ки ин огоҳиро мешунаванд, хориш ё чунбиш ба вучуд меоварад. Ҳам шоқул ва ҳам хориш ё чунбиши гӯшҳо ҳар яке се бор дар Навиштаҳо ёфт мешаванд. Дар ҳар маврид, онҳо ҳашми Худоро бар зидди қавми Худи Ё ифода мекунанд.

Ва Худованд омада, биистод ва мисли дафъаҳои пешин нидо кард: «Самуил, Самуил». Ва Самуил ҷавоб дод: «Бигӯ, зеро бандаи Ту мешунавад». Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Инак, Ман дар Исроил коре хоҳам кард, ки ҳар кӣ онро бишнавад, ҳар ду гӯшаш чингилад. Дар он рӯз бар зидди Элӣ ҳар он чиро, ки дар бораи хонадонаш гуфтаам, ба амал хоҳам овард; чун оғоз кунам, анҷом ҳам хоҳам дод». 1 Подшоҳон 3:10–12.

Сарнагун шудани хонадони Элӣ ҳамон нубувватест, ки ҳар кас онро бишнавад, ҳар ду гӯши ӯ чингила хоҳад зад. Чингила задани гӯшҳо, дар замони Самуил, рамзи аз миён гузаштани хонадони Элӣ мебошад. Ичрои пешгӯие, ки ба Самуил дода шуда буд, сарнагун шудани хонадони Элӣ ва барқарор гардидани Самуил ҳамчун набӣ буд. Самуил намояндаи қавмест, ки, чунон ки Петрус мегӯяд, пештар қавми Худо набуданд, аммо акнун ҳастанд; зеро вақте ки Самуил ҳамчун набӣ барқарор гардид, хонадони Элӣ нобуд шуд. Ирмиё низ доварие бар зидди роҳбарияти Ерусалим эълон мекунад, ки боиси чингила задани гӯшҳо мегардад.

Ва бигӯ: Каломи Худовандро бишнавед, эй подшоҳони Яхудо ва сокинони Уршалим; чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил: Инак, Ман бар ин макон балое хоҳам овард, ки ҳар кӣ онро бишнавад, гӯшҳояш чингила хоҳанд зад. Ирмиё 19:3.

Ҳар се ишора ба гӯшҳое, ки чингила мезананд, ба қавми аҳде вобастаанд, ки бо марг аҳд бастаанд ва баъд аз он ба онҳо юриш оварда мешавад, мағлӯб мегарданд, нобуд карда мешаванд, пароканда мешаванд ва ба асорат бурда мешаванд. Ин чингила задани гӯшҳо рамзи ҳукми ғазаби Худо аст, ва рамзи он ҳукм низ дар Навиштаҳо се бор, бо калимаи «шокул», ифода шудааст. Мо онро аллакай дар Подшоҳони дуюм ва Ишаъё хондаем, аммо дар Навиштаҳо боз як ишораи дигари «шокул» вучуд дорад, ва дар он ишора калимаи шокул аз калимаи дигари ибронӣ тарҷума шудааст, назар ба ду ишораи пешина.

Ва фариштае, ки бо ман сухан мегуфт, боз омад ва маро, мисли касе ки аз хоби худ бедор карда мешавад, бедор намуд. Ва ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Нигаристам, ва инак, чароғдоне тамоман аз тилло, бо косае бар сари он, ва ҳафт чароғи он бар болои он, ва ҳафт най барои он ҳафт чароғе ки бар сари он ҳастанд; ва ду дарахти зайтун назди он, яке бар тарафи рости коса ва дигаре бар тарафи чапи он». Пас ман ҷавоб дода, ба фариштае ки бо ман сухан мегуфт, гуфтам: «Эй оғоям, инҳо чистанд?» Он гоҳ фариштае ки бо ман сухан мегуфт, ҷавоб дода, ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд?» Ва ман гуфтам: «Не, эй оғоям». Пас ӯ ҷавоб дода, ба ман гуфт: «Ин аст каломи Худованд ба Зеруббобил, ки мегӯяд: “На бо қудрат, ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман”, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ту кистӣ, эй кӯҳи бузург? Пешӣ Зеруббобил ту ба саҳрои ҳамвор мубаддал хоҳӣ шуд; ва ӯ санги сарро бо нидоҳо берун хоҳад овард, дар ҳоле ки нидо мезананд: “Файз, файз бар он!”» Ва боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Дастҳои Зеруббобил таҳкурсии ин хонаро гузоштаанд; дастҳои ӯ ҳамчунин онро ба анҷом хоҳанд расонд; ва ту хоҳӣ донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Зеро кист, ки рӯзи чизҳои хурдро ҳақир шумурда бошад? Зеро онҳо шод хоҳанд шуд, ва шулокро дар дасти Зеруббобил, ҳамроҳ бо он ҳафт, хоҳанд дид; онҳо ҷашмони Худованданд, ки дар тамоми замин ба ҳар сӯ гаштугузор мекунанд». Он гоҳ ман ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун, ки бар тарафи рости чароғдон ва бар тарафи чапи он ҳастанд, чистанд?» Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду шоҳи зайтун, ки ба воситаи он ду найи тилло рағани тиллоиро аз худ ҷорӣ мекунанд, чистанд?» Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд?» Ва ман гуфтам: «Не, эй оғоям». Пас ӯ гуфт: «Инҳо он ду тадҳиншуда ҳастанд, ки назди Худованди тамоми замин меистанд». Закарьё 4:1–14.

Калимае, ки дар Подшоҳони дуҷум ва Ишаё бисту ҳашт ба «санги шоқул» тарҷума шудааст, «mishqāl» аст ва маънояш вазн мебошад. Дар ҳар ду порча ба хат вазне (санги шоқул) илова карда мешуд. Вазн он чизест, ки дар тарозу истифода мешавад, ва рамзи доварист. Хате, ки бо вазн аст, хати доварист. Хати Сомария давраи «ҳафт замон», ё ду ҳазору панҷсаду бист сол буд. Ҳамон давраи вақт мебоист бар подшоҳии ҷанубӣ низ гузошта мешуд, ки бар подшоҳии шимолӣ оварда шуда буд. Анҷоми ҳар яке аз ин хатҳо дар китоби Дониёл ё ҳамчун анҷоми ҳашми охирин, ё ҳамчун анҷоми ҳашми аввал муайян шудааст. Ин давра дар Дониёл ҳамчун он давра тасвир шудааст, ки дар он Ерусалим ва лашкар мебоист зеро по карда шаванд аз ҷониби ду қудрати вайронгар — бутпарастӣ ва папагарӣ. Ҳар ду давра замоне оғоз меёфтанд, ки пойтахтҳои марбути онҳо мавриди ҳучум қарор гирифта, фатҳ ва вайрон мешуданд ва шахрвандонашон ба ғуломӣ бурда мешуданд.

Аммо дар Закариё, калимаи «шоқул» аз ҳамбастагии ду калимаи ибронӣ сохта шудааст. Калимаи аввал «'eben» аст, ва маънояш «сохтан» мебошад, ҳамчунин маънои «санг»-ро дорад. Он «санги бино»-ро ифода мекунад. Сипас ин калима бо калимаи ибрии «bedîyl» ҳамроҳ мешавад, ки маънояш «чудо кардан ё чудо сохтан» аст. «Шоқул» дар Закариё он сангест, ки бар он бино карда мешавад ва ҷудой ва тақсимо ба вучуд меоварад. Ин ҷудой миёни ду табақаи парастандагон аст: як табақае, ки ҳангоми дидани санг шодмон мешавад, онро сари кунҷи худ мегардонад ва бар он бино мекунад; ва табақаи дигаре, ки онро намебинад, рад мекунад, бар он пешпо меҳӯрад ва дар ниҳоят аз ҷониби он маҳв карда мешавад; ва он гоҳ ҳамон санг барои онҳо ба санги сари қабр ё санги мазор табдил меёбад. Як табақа бо ҳаёт аҳд мебандад, табақаи дигар бо марг аҳд мебандад.

Дар таърихи Закарё, Исроили қадим тоза аз Бобил баромада буд, то Ерусалимро аз нав бино кунад ва барқарор намояд. Зеруббобил ҳоким таъйин карда шуд ва мебоист бар қор назорат барад. Ё дар оғози қор санги таҳкурси гузошт ва дар анҷоми қор санги сар, ё санги тоҷиро, ҷой дод. Зеруббобил маънои «насли Бобил»-ро дорад. Ҳамаи пешгӯиҳо рӯзҳои охирро нишон медиҳанд, ва номи Зеруббобил рамзи таърихи паёми фариштаи аввал аст, вақте ки санги таҳкурсӣ гузошта шуд; ва номи ё ҳамчунин рамзи паёми фариштаи сеюм аст, вақте ки санги сар, ё санги тоҷӣ, ҷой дода мешавад. Зухури рехтани Рӯҳулқудс ҳам дар ҳаракати аввал ва ҳам дар ҳаракати дуҷум бо номи Зеруббобил (насли Бобил) ифода шудааст, зеро он паёмеро муаррифӣ мекунад, ки насли ниҳоии «насли Бобил»-ро даъват мекунад, то берун ояд. Он намояндаи паёми Нидои Нисфи Шаб аст, ки дар ҳаракати аввал ба вукӯъ пайваст ва дар ҳаракати охири Фарёди Баланд наздик аст ба вукӯъ пайвандад.

Ду дарахти зайтун, ду шоҳи зайтун ва он ду рағнамолдашуда, ки зарфҳоро ифода мекунанд, ки ду қубури тиллоӣ рағнамро ба онҳо мерезанд:

«Масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомеро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун қаруби соябон дода шуда буд. Ба василаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Рағнами тиллоӣ он файзо ифода мекунад, ки ба воситаи он Худо ҷароғҳои имондоронро таъмин менамояд, то ки онҳо милт-милт накарда, хомӯш нагарданд. Агар ин рағми муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта намешуд,

нерӯҳои шарорат бар одамон ҳукмронии комил медоштанд.»

«Худо вақте беҳурмат карда мешавад, ки мо паёмхоеро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин мо рағани тиллоиро, ки Ё меҳаҳад ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд расонда шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо хоҳад омад: “Инак, домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред”, онҳое ки рағани муқаддасро қабул накардаанд, ки ғайзи Масеҳро дар дилҳои худ азиз надоштаанд, хоҳанд ёфт, монанди бокирағони аблаҳ, ки барои вохӯрӣ бо Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки он рағанро ба даст оваранд, ва зиндагии онҳо вайрон мегардад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худоро бихоҳанд, агар мо, ҷунонки Мусо илтиҷо кард, зорӣ намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Тавассути кубурҳои тиллоӣ рағани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На бо қувва ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоҳҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Закариё борҳо пурсида буд, ки он ду дарахти зайтун кистанд, ва ба ҳамин васила диққатро ба рамзҳои гуногуни ду шоҳид ҷалб мекард. Хоҳар Уайт он ду дарахти зайтунро ҳамчун ду шоҳиди Ваҳйи боби ёздаҳ муайян мекунад.

«Дар бораи он ду шоҳид пайғамбар боз чунин эълон менамояд: “Инҳо он ду дарахти зайтун ва ду шамъдонанд, ки дар ҳузури Худои замин истодаанд.”» «Каломи Ту, — гуфт забурсаро, — ҷароғест барои пойҳоям ва нуре барои роҳи ман.» Ваҳй 11:4; Забур 119:105. Он ду шоҳид Навиштаҳои Аҳди Қадим ва Аҳди Қадидро намояндагӣ мекунанд». Баҳси Бузург, 267.

Закарё меҳост бифаҳмад, ки ин ду шоҳид кихоянд. Дар Инқилоби Фаронса онҳо Аҳди Қадим ва Аҳди Қадид буданд. Онҳо ба сурати Мусо ва Илёс муаррифӣ шудаанд, ки аз ҷониби ваҳшиё, ки аз вартаи беинтиҳо баромад, дар кӯча кушта шуданд. Онҳо хизмати Future for America-ро ифода мекунанд, ки 18 июли соли 2020 кушта шуд.

Дар аввали ин боб, баъд аз он ки Закарё бедор карда мешавад, ҳангоме ки устухонҳои хушки мурдагон ба ҳам оварда мешаванд, вале ҳанӯз зинда нестанд, Қабраил мепурсад: «Чӣ мебинӣ?» Закарё он чиро, ки дидааст, баён мекунад, ва сипас мепурсад: «Эй хоҷаи ман, инҳо чиестанд?» Қабраил мавзӯи саволро таъкид намуда, ба саволи Закарё бо саволе ҷавоб медиҳад. Ё аз Закарё мепурсад: «Оё намедонӣ, ки инҳо чиестанд?» Сипас Қабраил ҷавоб медиҳад: «Ин аст каломи Худованд ба Зеруббобил, ки мегӯяд: “На бо қудрат, ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман”, мегӯяд Худованди лашкарҳо.»

Каломи Худованд, ки ба Зарубобил дода шуд, чунин буд: «На бо қувва ва на бо зӯр, балки бо Рӯҳи Ман. Ту кистӣ, эй кӯҳи бузург? Пеши Зарубобил ту ба ҳамворӣ табдил хоҳӣ ёфт; ва ӯ санги сариро бо нидоҳо берун хоҳад овард, дар ҳоле ки фиғон мезананд: “Файз, файз бар он!”»

Заруббобил, ҳоким, пайғамбареро намояндагӣ мекунад, ки дар таърихи ибтидоӣ ва интиҳой роҳро тайёр месозад, ва пеши ӯ кӯҳ ба ҳамворӣ мубаддал мегардад. Ишаё кори ҳамон

пайгамбарро муайян намуда, мегӯяд, ки ӯ «дар биёбон роҳи Худои моро рост хоҳад кард», ва сабаб хоҳад шуд, ки «ҳар водӣ» «боло бардошта шавад». Ӯ ҳамчунин боис хоҳад шуд, ки «ҳар кӯҳ ва тепша» «паст карда шавад», зеро «кӯҳи бузург» дар пеши ҳоким Заруббобил «ба ҳамворӣ мубаддал хоҳад шуд».

Паёми Уилям Миллер дар бораи «ҳафт замон» ба ӯ аз ҷониби Худо дода шуд. Заруббобил намояндаи Уилям Миллер аст, ки санги таҳкурсии «ҳафт замон»-ро гузошт, ва ӯ ҳамчунин намояндаи он дастхост, ки «санги қулларо бароварда хоҳанд овард» бо «овоз бардошта, нидо карда: Неъмат, неъмат бар он». Дубора омадани калимаи «неъмат» паёми Нидои Нимашабро ифода мекунад. «Овоз бардоштан» ҳамон паёмро ифода мекунад, ки бо нидои баландии фариштаи сеюм ифода шудааст, ва «нидо кардан» Нидои Нимашабро ифода мекунад. Тамоми ин порча дар бораи паёми Нидои Нимашаб аст. Ин дар бораи бокирагонест, ки дар марг, бар кӯчаҳои Ваҳйи ёздаҳ, ки аз миёни водии устухонҳои хушки мурда мегузарад, хуфта буданд. Ин дар бораи эҳёи устухонҳои хушки мурда аст, ва дар бораи нақши нубувватии «шокул» аст, ки бокирагони доно онро мебинанд ва ин боиси шодии онҳо мегардад.

Сипас Закарёе мегӯяд: «илова бар ин». «Илова бар ин» маънои онро дорад, ки порчаи баъдӣ бар болои порчаи пешин гузошта мешавад. Ин ишора ба усули нубувватии «сатр бар сатр» аст. Муколамаи пешина бедоршавии қавми Худоро дар нимашаб, ки бо Закарёе намояндагӣ шудааст, муайян намуд. Муколамаи пешина такроран хоҳиши қавми Худоро дар рӯзҳои охир таъкид намуд, то бифаҳманд, ки ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ кихоянд. Муколамаи пешина нишон дод, ки Заруббобил кори ҳаракати аввал ва инчунин кори ҳаракати охирро намояндагӣ мекунад. Он муайян намуд, ки «дастҳои» Заруббобил (ки қудрати инсониро ифода мекунанд) бояд санги таҳкурсии ва санги сарро гузоранд, вале кори дастҳои ӯ танҳо ба воситаи қудрати илоҳии Тасаллидиҳанда анҷом ёфт ва анҷом меёбад.

Муколамае, ки баъдан сурат гирифт ва бояд бар болои муколамаи пешин қарор дода шавад, муайян месозад, ки ҳангоме ки «дастҳои Зеруббобил» корро ба анҷом мерасонанд, он гоҳ қавми Худо дар рӯзҳои охир «хоҳанд донист, ки Худованд» Ҷабраилро, нуроварро, «ба назди» қавми Худ фиристодааст. Онҳо раванду тартиби иртиботи осмониро, ки нахустин ҳақиқате аст, ки дар иртибот бо Ваҳйи Исои Масеҳ муаррифӣ шудааст, хоҳанд шинохт. Рад кардани паём ва кори Зеруббобил, рад кардани паёмест, ки аз ҷониби Ҷабраил меояд, ки ӯ онро аз Масеҳ гирифтааст, ва Ӯ, дар навбати Худ, онро аз Падар гирифтааст.

Сипас ду табақаи парастандагон муайян карда мешаванд. Як табақа «рӯзи чизҳои хурдро хор доштааст?» Табақаи дигар «шод хоҳанд шуд», ҳангоме ки онҳо «шиноқулро дар дасти Зеруббобил бо он ҳафт» хоҳанд дид, ки «чашмони Худованд ҳастанд, ки дар тамоми замин пасу пеш медаванд». Онҳое ки рӯзи чизҳои хурдро хор медоранд, кори таърихии Уилям Миллерро, ки бо «шиноқул» ифода шудааст, хор медоранд. Онҳо дар муқобили онҳое гузошта шудаанд, ки ҳангоми дидани «шиноқул» дар дасти Зеруббобил шод мешаванд. «Шиноқул»-и Закарёе санги бинокорист, ки ҷудой ба вучуд меоварад. Як табақа «шиноқул»-ро хор медорад, зеро онҳо рад мекунанд, ки бубинанд «шиноқул» дар дасти Зеруббобил бо «он ҳафт» аст. Калимаи «ҳафт», ки бо «шиноқул» аст, ҳамон калимаи

ибронист, ки дар Ибодат бисту шаш ҳамчун «ҳафт бор» тарҷума шудааст.

Пас Закарё бори дигар ин ҳақиқатро такрор мекунад, ки ҳангоме ки ӯ аз хоб бедор мешавад, намедонад он ду шоҳид киҳоянд. Бинобар ин, ӯ боз як бори дигар мепурсад: «Ин ду дарахти зайтун чистанд?» Ӯ онро боз такрор намуда, мепурсад: «Ин ду шоҳи зайтун, ки ба василаи он ду қубури тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ берун мерезанд, чӣ бошанд?» Ва Ҷабраил ин суолро таъкид намуда, бори дигар ба суоли Закарё бо суол посух медиҳад: «Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд?» ва Закарё ҷавоб медиҳад: «Не». Он гоҳ Ҷабраил мегӯяд: «Инҳоянд он ду тадҳиншуда, ки назди Худованди тамоми замин меистанд».

Боб бо он оғоз меёбад, ки Ҷабраил Закариёро аз хобаш бедор мекунад. Пас, Закариё бокираҳоро намояндагӣ мекунад, ки дар нимаҷаб бедор карда мешаванд; ва ҳангоме ки он бокираҳо бедор карда мешаванд, онҳо ҳамчун қасоне тасвир мегарданд, ки бори гарони фарогире доранд, то бифаҳманд, ки ду шоҳиди Ваҳй, боби ёздаҳум, чиро намояндагӣ мекунанд. Ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас дар китоби Ваҳй ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд. Ҳамаи пайғамбарон бо якдигар мувофиқат доранд, зеро Худо муаллифи сардарғумӣ нест. Ҳамаи пайғамбарон бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, назар ба айёме ки дар онҳо зиндагӣ мекарданд.

Ҷабраил аз принципи «Алфа ва Омега» истифода мебарад ва нишон медиҳад, ки Зеруббобил кори сохтани маъбадро оғоз хоҳад кард ва ба анҷом хоҳад расонд. Кори ӯ ҳамчун гузоштани санги таҳкурсии дар оғоз ва санги сари ғӯша дар анҷом муаррифӣ мешавад. Зеруббобил ҳаракати миллериён ва ҳаракати Future for America-ро намояндагӣ мекунад.

Он чиро ки Ҷабраил ба Закарё пешниҳод мекунад, ин аст, ки кори Нидои Нимаҷаб — хоҳ дар ҳаракати фариштаи якум бошад, хоҳ дар ҳаракати фариштаи сеюм — бо қудрати Рӯҳулқудс ба анҷом мерасад.

Ҳангоме ки онҳо дар кӯча мурда меҳобиданд, ҷаҳон аз ҷасадҳои мурдаи онҳо шод мешуд; аммо вақте ки онҳо бархостанд, ҷаҳон он гоҳ тарсид, ва онҳо шодӣ карданд. Онҳо шодӣ мекунанд, зеро шоқули он «ҳафт замон»-ро дар дасти Зеруббобил мебинанд. Шоқул ҳамон сангест, ки бар он бино мешавад ва хирадмандонро аз нодонон ҷудо мекунад.

Закариё намегӯяд: «ҳафт»; ӯ мегӯяд: «он ҳафт». Онҳо ҳам ду ҳазору панҷсад ва бист соли парокандагиро мебинанд. Калимае, ки ба «ҳафт» тарҷума шудааст, ҳамон калимаест, ки дар Ибодатиён бисту шаш ба «ҳафт бор» тарҷума шудааст, ва «лаънат»-и ғуломиро ифода мекунад, ки бар ҳар ду подшоҳии шимолӣ ва ҷанубии Исроил оварда шуд. Китоби Дониёл «он ҳафт»-ро ҳамчун нахустин ва охирин ҳашм муайян мекунад.

Санги бунёде, ки Вилиям Миллер гузошт, «ҳафт замон» буд, ва санги сари бино, ки онро ҳаракати фариштаи сеюм гузошт, ҳамон «ҳафт замон» аст. Онҳое ки ҳангоми дидани «он ҳафт» дар бедории Нидои Нимаҷаби рӯзҳои охир шодӣ мекунанд, шоҳиди як ҷудошавӣ ва тафриқаи чизи гаронбаҳо аз нопок хоҳанд шуд. Гаронбаҳоён, чун ба яғонагии комил дароянд, шодӣ хоҳанд кард; ва нопокон хеле дер дармеёбанд, ки онҳо рағғанеро надоранд, ки аз миёни ду найчаи тиллоӣ фуруд меомад. Ҳақиқате, ки барои як табақа сабаби шодӣ

мегардад, барои табакаи дигар санги лағзиш хоҳад шуд, ҳарчанд он барои дидани ҳамаи онҳое ки омодаи дидан буданд, дастрас буд.

Ҳамон тавре ки «ҳафт замон» дар ибтидо, дар соли 1856, вақте ки адвентизми Филадельфия ба адвентизми Лаодикия гузар мекард, ба имтиҳон табдил ёфт, «ҳафт замон» боз бори дигар дар анҷом низ имтиҳон аст, маҳз дар ҳамон ҷое ки адвентизми Лаодикия ба адвентизми Филадельфия гузаронида мешавад. Имтиҳон дар ибтидо дар соли 1863 ноком шуд, бо рад кардани таълимоти библиявии «ҳафт замон». Онҳое ки дар анҷом, дар соли 2023, аз ин имтиҳон ноком мешаванд, чунин хоҳанд кард, зеро таҷрибаеро, ки илоҷе, ки бо «ҳафт замон»-и Ибодатнома 26 муайян шудааст, талаб менамояд, рад мекунанд.

Муҳим буд, ки муайян намоем, ки китоби Дониёл «ҳафт замон»-ро комилан тасдиқ мекунад, пеш аз он ки ба баррасии паёми нубувватиаш шаш боби аввали китоби Дониёл оғоз кунем; зеро бобҳои чор ва панҷ дар бораи «ҳафт замон» мебошанд ва онҳо ибтидо ва анҷоми ду шохи ҳайвони заминии боби сздаҳуми Ваҳиро муайян месозанд.

Мо баррасии худро оид ба он шаш боби аввал дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

«Нуре, ки Дониёл аз ҷониби Худо қабул кард, ба таври махсус барои ҳамин рӯзҳои охир дода шуда буд. Руъёҳое, ки ӯ дар канори Ёлой ва Ҳиддакал, он дарёҳои бузурги Шинъор, дид, ҳоло дар ҳоли иҷро шудан ҳастанд, ва ҳамаи воқеаҳои пешгӯишуда ба зудӣ ба амал хоҳанд омад.

«Ба шароити қавми яҳуд ҳангоме ки пешгӯиҳои Дониёл дода шуданд, таваҷҷуҳ намоед.

«Биед ба омӯзиши Китоби Муқаддас вақти бештар ҷудо кунем. Мо каломро ончунон ки бояд, дарк намекунем. Китоби Ваҳй бо амре ба мо оғоз меёбад, ки таълимоти дар он мавҷудбударо фаҳмем. Худо эълон мекунад: “Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд, ва он чиро ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст.” Вақте ки мо ҳамчун қавм мефаҳмем, ки ин китоб барои мо чӣ маъно дорад, дар миёни мо эҳёи бузурге дида хоҳад шуд. Мо дарсҳои, ки он таълим медиҳад, ба пуррагӣ дарк намекунем, сарфи назар аз амре ки ба мо дода шудааст, то онро ҷустуҷӯ ва омӯзиш намоем.»

«Дар гузашта муаллимони эълон кардаанд, ки Дониёл ва Ваҳй китобҳои мӯҳршуда мебошанд, ва мардум аз онҳо рӯй гардонидаанд. Пардае, ки асроромезии зоҳириаш бисёриҳоро аз бардоштани он бозмедошт, Худо бо дасти Худ аз ин қисматҳои Каломи Худ бардоштааст. Худи номи «Ваҳй» ба ин гуфтор, ки он китоби мӯҳршуда аст, муҳолифат мекунад. «Ваҳй» маънои онро дорад, ки чизе муҳим ошкор мегардад. Ҳақиқатҳои ин китоб ба онҳое равона шудаанд, ки дар ин рӯзҳои охир зиндагӣ мекунанд. Мо бо пардаи бардошташуда дар макони муқаддаси ҷизҳои муқаддас истодаем. Мо набояд берун истем. Мо бояд дохил шавем — на бо андешаҳои саҳлангорона ва беэҳтиромона, на бо қадамҳои шитобкорона, балки бо эҳтиром ва тарси Худо. Мо ба замоне наздик мешавем, ки пешгӯиҳои китоби Ваҳй бояд иҷро шаванд».

Testimonies to Ministers, 113.